

ע"פ 4107/16 - מאור כהן נגד מדינת ישראל, ב.ש, א.ש

בית המשפט העליון

ע"פ 4107/16

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המעורר: מאור כהן

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. ב.ש
3. א.ש

ערעור על הכרעת הדין מיום 27.12.2015 ועל גזר הדין מיום 14.4.2016 בת"פ 28149-06-12 שניתנו על-ידי השופטת מ' ברנט

תאריך הישיבה: כ"ז בטבת תשע"ז (5.1.2017)
בשם המערער: עו"ד שי גלעד

בשם המשיבה 1: עו"ד אריה פטר

פסק דין

השופט נ' סולברג:

1. ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (ת"פ 28149-06-12; השופטת מ')

ברנט) בגדרם הורשע המערער בשתי עבירות של הריגה, בנהיגה בשכרות, ובנהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונת דרכים; והושתו עליו שמונה וחצי שנות מאסר בפועל, עונשי מאסר על-תנאי והוא חוייב בתשלום פיצויים למשפחות הקרבנות.

רקע

2. אירוע נורא ארע ביום 18.1.2012. המערער, מאור כהן (להלן: מאור), נהג משאית במקצועו, נהג בצהרי היום במשאית כפולה עמוסת מטען בכביש 4 לכיוון דרום (להלן: המשאית). סמוך לשעה 13:55, בשעה שהמשאית נסעה בקרבת מחלף חולות, השתלבה בנתיב הימני של הכביש, נתיב הנסיעה של המשאית, מכונית פרטית מסוג טויוטה, והמשיכה בנסיעתה כשהמשאית בעקבותיה (להלן: המכונית). בשלב מסוים, נזקק נהג המכונית הפרטית, מר ברנרד שוורץ (להלן: ברנרד), להאט את מהירות נסיעתו, על מנת לשמור מרחק ממכונית אחרת שנסעה לפניו. ההאטה הפתאומית הפתיעה את מאור; אף כי לחץ בחוזקה על דוושת הבלמים, לא היה סיפק בידו להאט את מהירות נסיעת המשאית במידה הנדרשת, וכך התנגשה המשאית במכוניתו של ברנרד בעוצמה רבה. כתוצאה מהתאונה קיפחו שתיים מנוסעות המכונית את חייהן - אשתו של ברנרד, הגב' בטי שוורץ ז"ל, ואחותו, הגב' עדה שוורץ ז"ל. גם כלי הרכב ניזוקו, ובעקבות התאונה יצאה מכוניתו של ברנרד מכלל שימוש.

3. חקירת משטרה שנערכה בעקבות האירוע, העלתה כי בעת התאונה נהג מאור במשאית כשהוא נתון תחת השפעת סם מסוכן מסוג קנביס; בשל כך, ובגין ממצאי חקירה נוספים, הוגש ביום 17.6.2012 כתב אישום המייחס למאור שתי עבירות הריגה, עבירת נהיגה בשכרות (תחת השפעת סם מסוכן מסוג קנביס), ונהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונת דרכים.

תמצית פסק הדין של בית המשפט המחוזי

4. ביום 27.12.2015 הרשיע בית המשפט המחוזי את מאור בעבירות האמורות, ובתוך כך עמד על מכלול הראיות המפלילות.

5. תחילה, בחן בית המשפט המחוזי את גרסאותיו הנפתלות של מאור. בחקירתו הראשונה, שניתנה ביום התאונה, בעודו מאושפז בבית החולים קפלן, מסר גרסה התואמת במהותה את המתואר בעובדות כתב האישום, ובה תאר כיצד נהג במשאית כש לפניו נוסעת המכונית, וכיצד נכשל בבלימת המשאית בשעה שהבחין במכונית מאיטה בפתאומיות. באמרותיו האחרות שינה מאור את גרסתו שוב ושוב. באמרתו השניה טען כי עם האטת מהירות הנסיעה, סטתה מכונית שלישית (שצבעה לבן) מהנתיב הימני אל הנתיב השמאלי, וחשפה, במפתיע, את המשאית לנסיעתו האיטית של ברנרד (להלן: גרסת המכונית הלבנה). מאוחר יותר, באמרתו השלישית, טען כי מכוניתו של ברנרד סטתה לנתיב שבו נסעה המשאית בפתאומיות. גרסאות מאוחרות אלה נדחו על-ידי בית המשפט המחוזי, אשר שוכנע כי אירוע התאונה התרחש כפי המתואר בכתב האישום, נוכח שפעת ראיות התומכת בתיאור עובדתי זה - עדות עדי ראייה שנכחו בזירה בעת התאונה, עדותו של ברנרד, ממצאי בוחני התנועה, וכן אמרתו של מאור בחקירת המשטרה הראשונה. בהתבסס על ממצאים עובדתיים אלה, קבע בית המשפט המחוזי כי התאונה התרחשה לאחר שמאור נמנע מלשמור על מרחק סביר ממכוניתו של ברנרד, ומבלי שהתחשב בתנאי הדרך ובמצב הראות והתנועה בכביש.

6. ממצאי בדיקות מעבדה לדגימות דם שניטלו ממאור כשעתיים לאחר קרות התאונה העלו כי בדמו נמצאו שרידי סם ברמה גבוהה (המרכיב הפסיכו-אקטיבי בצמח הקנביס (THC) נמצא בדמו בשיעור של כ-8 ננוגרם למ"ל דם). בא-כוחו של מאור ביקש להשיג על קבילותה של ראייה זו, כאשר טען לפגמים ב"שרשרת דגימת הדם", אולם בית המשפט המחוזי דחה טענות אלה. בקשר לכך נקבע, כי לא נפלו פגמים בנטילתה, העברתה ובחינתה של הדגימה, וממילא יש בממצאי בדיקת המעבדה כדי ללמד כי בעת התאונה היה מאור נתון להשפעת סם שמקורו בצמח הקנביס. בית המשפט המחוזי אף קבע, על יסוד חוות דעת מומחה מטעם המשיבה וראיות נוספות, כי יש בריכוז הסם שנמצא בדמו של מאור כדי להשפיע על כושר הנהיגה וזמן התגובה לבלימת פתע.

7. על יסוד מכלול ראיות אלה וההלכה הפסוקה לעניין נהיגה בשכרות, קבע בית המשפט המחוזי כי מאור, נהג משאית מקצועי, ידע כי כתוצאה מנטילת הסם יתכן וכשירותו כנהג משאית תיפגע, ובנסיבות העניין, חזקה עליו כי ידע שנהיגה במשאית תחת השפעת סם זה, עלולה להביא לקיפוח חיי אדם. משנמצא כי די ראיות מוכיחות את קיומו של היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעתו של מאור בעבירות ההריגה, הרשיע בית המשפט המחוזי את מאור בעבירות אלה, וכן גם ביתר העבירות המפורטות בכתב האישום.

8. גזר הדין של בית המשפט המחוזי ניתן ביום 14.4.2016. בקביעת מתחם העונש ההולם, יחס בית המשפט משקל לנסיבות ביצוע העבירה, למדיניות הענישה המחמירה בעבירות נהיגה בשכרות, ולעובדה כי מאור לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע צער וחרטה עליהם. לאחר ששקל את כל אלה, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, נע בין 7 ל-11 שנות מאסר בפועל. אשר לגזירת העונש בתוך המתחם, נשקלו נסיבותיו האישיות של מאור - היותו ראש משפחה ברוכת ילדים, מצבו הנפשי, והעובדה כי מטה לחמו ומקור פרנסת המשפחה נגדע עם קרות התאונה. מנגד, נשקל עברו הפלילי והתעבורתי של מאור, ובכלל זאת גם תקיפת אשתו תוך איומים על חייה ועשרות הרשעות קודמות בתחום התעבורה.

9. בשים לב לכל אלה, ולאחר שאיזן בין השיקולים השונים, השית בית המשפט המחוזי על מאור עונש מאסר למשך 8 וחצי שנות מאסר בפועל, יחד עם עונש מאסר על תנאי לתקופה של 18 חודשים, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת הריגה תוך שימוש ברכב מנועי תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר; וכן ששה חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות או נהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונת דרכים שבה נחבלו בני אדם וניזוק רכוש במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר. בנוסף, נשלל רישיון הנהיגה של מאור לתקופה של 15 שנים מתום ריצוי מאסרו, ולחובתו נפסקו פיצויים בסך של 80,000 ₪ לכל אחת ממשפחות קרבתו העבירה.

10. מכאן הערעור שלפנינו.

עיקרי טענות הצדדים בערעור

11. לשיטת בא-כוחו של מאור, שגה בית המשפט המחוזי כאשר דחה את גרסתו (המאוחרת) באשר לנסיבות קרות התאונה. לטענתו, קבילותה של האמרה הראשונה מוטלת בספק, שכן זו ניתנה בבית החולים, מיד בסמוך לאירוע התאונה, כשמאור מבלבל, כואב, ואינו מודע לזכויותיו כחשוד. מנגד, נטען כי יש ממש בגרסה על אודות המכונת

הלבנה, והיא מתארת נכונה את אופן קרות התאונה. לשיטת ההגנה, כובד משקלה של גרסה זו, בהצטרפה יחד לראיות נוספות, מטיל ספק סביר באשמתו של מאור, וממילא אין להרשיעו בעבירות ההריגה.

12. ספקות הועלו גם באשר לקבילותה של דגימת הדם. נטען, כי אין לראות בממצאי בדיקת המעבדה הטוקסיקולוגית משום ראיה קבילה, נוכח פגמים מהותיים שנפלו ב"שרשרת דגימת הדם"; כך למשל, נטען כי אופן נטילת הדגימה והעברתה אל המעבדה, לא תועדו כנדרש על-ידי הנוגעים בדבר, ויש במחדלים אלה כדי להטיל ספק באמינות הקשר שבין ממצאי בדיקת המעבדה לדגימה שניטלה ממאור. לשיטת הסנגור, גם משקלה הראייתי של חוות הדעת הטוקסיקולוגית אינו רב, שכן לא הוכח כי כושר הנהיגה של מאור נפגע, בעקבות היותו שרוי תחת השפעת סם בעת קרות התאונה.

13. מן המקובץ, מסיק בא-כוחו של מאור כי אין בחומר הראיות כדי ללמד כי בעת קרות התאונה היה מאור שרוי תחת אחד מהלכי הנפש הדרושים לשם הרשעתו של אדם בעבירת הריגה. למעשה, טענת ההגנה היא כי האטת המכונית בפתאומיות, לא הותירה למאור כל אפשרות להביא את המשאית לבלימה מוחלטת, וממילא מדובר בתאונה בלתי מנעית, שאין להטיל בגינה אחריות פלילית על מאור.

14. הערעור נסוב, כאמור, גם על גזר הדין. במסגרת זו טוען הסנגור כי בית המשפט המחוזי נקט במדיניות ענישה מחמירה יתר על המידה, וכי לא ניתן משקל מספיק למצבו האישי של מאור - בדגש על מצבו הנפשי, קשיי התפקוד היומיומיים המלווים אותו, והמחיר הכבד אותו הוא עשוי לשלם כראש משפחה ואב לשבעה ילדים המכלכל לבדו את בני המשפחה. כל אלה, לצד עינוי הדין ממנו סבל מאור עם הימשכות ההליכים בבית המשפט המחוזי, מלמדים, לשיטת ההגנה, כי יש להמתיק את עונש המאסר הכבד שהוטל עליו.

15. בא-כוח המשיבה מבקש לדחות טענות אלה. לשיטתו, בדין ניתנה ההרשעה ובצדק נגזר על מאור עונש מאסר. לבד מן העובדה כי טענות בא-כוחו של מאור משופעות בהשגות על ממצאי עובדה ומהימנות, טוען בא-כוח המשיבה כי אין בטענות אלה ממש; כפי שקבע בית המשפט המחוזי, גרסאותיו המאוחרות והכבושות של מאור סותרות ומכחישות אלה את אלה, ואילו שפעת ראיות מצדדת בגרסה לפיה פזיזותו של מאור היא שהביאה לתאונה ולתוצאותיה הקשות.

16. אשר לערעור על גזר הדין, סומך בא-כוח המשיבה את ידיו על קביעות בית המשפט המחוזי בעניין; לשיטתו, אף כי העונש שהושת על מאור אינו קל, הרי שבנסיבות העניין, נוכח רשלנותו הפוחזת של מאור ותוצאותיה המצערות של התאונה, אין כל טעם להמתיק את עונשו.

דיון והכרעה

הערעור על הכרעת הדין

17. לאחר בחינת נימוקי הערעור ואלו שבאו בתשובה, בשים לב לאמור בהכרעת הדין ובגזר הדין, הגעתי לכלל מסקנה כי דינו של הערעור, על שני נדבכיו, להידחות. בית המשפט המחוזי הרשיע את מאור על יסוד הכרעת דין

מנומקת כדבעי, הנשענת על אדנים יציבים ועל מסקנות נכוחות. צבר ראיות קושר את מאור לביצוע העבירה כפי המפורט בכתב האישום; בא-כוחו של מאור ביקש להטיל ספק ושמא במסקנות בית המשפט המחוזי לעניין ההרשעה, אך דומני כי מלאכתו לא עלתה יפה.

18. סנגורו של מאור הרבה בהשגות על ממצאי עובדה ומהימנות אותם קבע בית המשפט המחוזי; לא זו אף זו, חלק מטענותיו אלה הועלו לראשונה במסגרת הליך ערעור זה, ולא נדונו אף לפני בית המשפט המחוזי. ההלכה הפסוקה בעניין זה ידועה; חזקה כי בית המשפט המחוזי עשה מלאכתו נאמנה, ומשנדונה כדבעי שאלת קבילות הראיות, מהימנותן ומשקלן, לא תשעה ערכאת הערעור אל טענות ממין זה כדבר שבשגרה, אלא במקרים חריגים, כאשר קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את התערבותה, או כאשר הגרסה העובדתית שהתקבלה על-ידי הערכאה הראשונה אינה מתקבלת על הדעת (ראו, למשל: ע"פ 993/00 אורי שלמה נ' מדינת ישראל, פד"י נו(6) 205 (2002); ע"פ 2460/15 ג'בארין נ' מדינת ישראל (24.2.2015); ע"פ 1965/14 רן אילני נ' מדינת ישראל (17.8.2016)). אשר על כן, אין בידי להתערב כל עיקר בטענות ההגנה בדבר "פגמים מהותיים" בשרשרת דגימת הדם אשר "מטילים ספק באמינות הקשר בין התוצאה למערער". כפי שהיטיב לטעון בא-כוח המשיבה, המסמכים הנוגעים לדגימת הדם הוגשו בהסכמה, ובלא חקירה נגדית של הנוגעים בדבר; למעשה, שאלה זו לא עמדה במחלוקת במהלך המשפט, ורק בשלב הסיכומים, עת הוחלף היצוג, העלה סנגורו המלומד של מאור טענה זו. חרף פגמים אלה, נאות בית המשפט המחוזי לדון בטענה זו, בחן את מהלך בדיקת דגימת הדם, למן נטילתה ועד להעברתה למעבדה, ומצא כי אין לקבל את טענות הסנגור בעניין זה. כעת, שב סנגורו של מאור ומפציר בנו כי נתערב בממצאיו העובדתיים של בית המשפט המחוזי. דא עקא, אין בטענות ההגנה כדי ללמד כי מדובר במצב דברים המצדיק סטייה מן הכלל האמור. אשר על כן, משהכריע בית המשפט המחוזי כאשר הכריע, אין בידינו לשוב ולהידרש במסגרת דיונית זו אל הטענות האמורות.

19. גם יתר טענות בא-כוחו של מאור אינן משכנעות. כמסקנת בית המשפט המחוזי, אף אני סבור כי התאונה התרחשה לאחר שמאור לא שת ליבו להאטת המכונית שנסעה לפניו, מבלי שגורם מן החוץ השפיע על אופי, טיב ומשך תגובתו. למעשה, מלבד אמרותיו הכבושות, הסותרות והמבולבלות של מאור, מכלול חומר הראיות שבתיק מורה כי נסיבות קרות התאונה התרחשו כפי המתואר בעובדות כתב האישום. אף לא אחד מבוחני התנועה והעדים שנכחו בזירת התאונה בעת התרחשותה טען כי ברנרד הוא שסטה לנתיב נסיעתו של מאור, ולחלופין, כי מכונית שצבעה לבן "חשפה" את מכוניתו של ברנרד בעת שהאטה (ראו, למשל, בעדותו של מר ביסמוט, בעמ' 23 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי; ועדותו של מר ד' אקיקוש, בעמ' 29-32 לפרוטוקול). למעשה, כטענת המשיבה, לא עומתו עדי הראייה ובוחני התנועה עם גרסאות אלה במהלך החקירה הנגדית, ובידוע כי כאשר לא מוצגות שאלות בקשר לסוגיה מסוימת במסגרת חקירה נגדית, בהעדר הסבר סביר אחר, ההנחה היא כי אין חולקים על דברי העד באותה סוגיה (ראו: ע"פ 4609/14 בסט נ' מדינת ישראל (1.3.2015)).

20. גם הטענות לניתוק הקשר הסיבתי בין נטילת הסם לבין ערנותו ואופן נהיגתו של מאור, דינן להידחות. אמנם, צודק בא-כוחו של מאור בטענתו כי החוק אינו מגדיר מהי כמות הסם שעליה להימצא בגופו של אדם, על מנת שיוגדר כ'שיכור' כפי האמור בסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); נכונה גם הטענה כי בפסיקה הובע בעבר החשש כי שרידי סם שימצאו בגופם של נהגים, יביאו להפללתם גם כאשר אין בשרידי סם או כמויות סם מזעריות שימצאו כדי להשפיע על כושר הנהיגה ושיקול הדעת (ראו בעניין זה, למשל: רע"פ 8976/15 דויטש נ' מדינת ישראל (5.1.2016); רע"פ 6661/14 קוליה נ' מדינת ישראל (19.1.2015)). ברם, שאלה זו אינה מתעוררת

במלוא חומריתה במקרה שלפנינו; נסיבות המקרה אינן גבוליות. כזכור, בדמו של מאור נמצא החומר הפעיל בסם הקנאביס, THC, בשיעור של 8 ננוגרם למ"ל דם. מחוות דעתו ומעדותו של ד"ר שלמה אלמוג, מומחה לטוקסיקולוגיה, עולה כי מדובר בריכוז גבוה של סם, המעיד כי נצרך בסמוך למועד התרחשות התאונה:

"ללא כל קשר אם האדם משתמש כרוני או משתמש בצורה מזדמנת, לא ניתן או קשה מאוד לחשוב שאפשר להגיע לריכוז בדם של 8 ננוגרם בדם מלא אלא אם נניח שהוא עשה שימוש טרי".

בהמשך עדותו, ציין ד"ר אלמוג כי:

"שימוש טרי בקנאביס או ריכוזי אלכוהול בדם של 2-5 ננוגרם למ"ל דם, הם קשורים לפגיעה מהותית ביכולת הנהיגה, בעיקר של מעשנים מזדמנים..." (עמ' 59 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי).

21. די בדברים אלה כדי לשכנע כי מאור נהג במשאית בעודו שיכור כפי הוראות הפקודה. במצב עניינים זה, אין לשעות לטענות בא-כוחו כי יש להוכיח קיומו של קשר סיבתי בין כושר הנהיגה של מאור, לבין העובדה כי היה שרוי תחת השפעת סם בעת קרות התאונה. בבסיס הוראות הפקודה מונחת ההנחה הבסיסית לפיה: "מצב של שכרות, פוגע ביכולתו המנטלית, ביכולת השיפוט ובשיקול הדעת של הנהוג, ויוצר סיכון לכך שיגרום בנהיגתו לתאונת דרכים" (ראו דברי ההסבר בהצעות חוק הממשלה 154, בעמ' 519). הנה כי כן, משנהג מאור את המשאית, כשבגופו שיעור גבוה של סם מסוכן, קמה נגדו חזקה שלפיה היה בשכרות זו כדי להשפיע על יכולתו לנהוג במשאית במידת הזהירות המתחייבת. אם לא די בכך, בחומר הראיות נמצאו תימוכין להשפעת שכרותו של מאור על אופן הנהיגה שלו. כפי שציין זאת בית המשפט המחוזי, עוד בחקירתו הראשונה מסר מאור פרטים רבים הנוגעים לאופן קרות התאונה, התואמים את הפרמטרים המוזכרים בחוות דעתו ובעדותו של ד"ר אלמוג, ככאלה המאפיינים אדם השרוי תחת השפעת סמים, וביניהם: כשל באומדן מרחק המכונית שמלפנים, ירידה בזמן התגובה ופגיעה ביכולת לשמור על דריכות וערנות (ראו בפסקה 11 להכרעת הדין).

22. מן המקובץ עולה, אפוא, כי בדין הרשיע בית המשפט המחוזי את מאור בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ועל כן דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

הערעור על גזר הדין

23. משנדחה הערעור על הכרעת הדין, נותרה, אפוא, הטענה החלופית על אודות העונש שנגזר על מאור. בא-כוחו של מאור טוען, כאמור, כי מדובר בעונש קשה, הסוטה ממדיניות הענישה המקובלת; בא-כוח המשיבה מתנגד, וטוען כי העונש הולם את מעשיו החמורים של מאור ואת נסיבותיו האישיות.

24. מן המפורסמות הוא כי אין ערכאת הערעור גוזרת מחדש את דינו של המערער, ואינה נוטה להתערב בגזר הדין

אלא במצבים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות, או כאשר העונש חורג באופן מובהק מזה המקובל בנסיבות דומות (ראו: ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי (3.7.2006); ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל (3.2.1998); ע"פ 9437/08 אלגריסי נ' מדינת ישראל (12.5.2009)). נסיבות העניין מלמדות כי ענייננו אינו בא בגדר אותם חריגים; גזר הדין מדוד ושקול, והתחשב בכל השיקולים הרלבנטיים שנמנו בערעור.

25. לא נעלם מעיני מצבו של מאור. אמת נכון הדבר, העונש שהוטל עליו אינו קל; בהיותו אב למשפחה ברוכת ילדים, מפרנס יחיד, קשה שלא להביע חמלה כלפיו וכלפי בני משפחתו; לבטח גם זו ספגה זעזוע, ומסלול חייו של מאור ובני משפחתו השתנה לבלי שוב לקדמותו. ברם, העונש תואם את מדיניות הענישה הנהוגה, הרואה בחומרה רבה את התופעה המסוכנת של נהיגה בשכרות, המאיימת על שלום הציבור ובטחונו; מנגד, נסיבותיו האישיות של מאור נלקחו בחשבון על-ידי בית המשפט המחוזי שעה שקבע את עונשו בצד הנמוך של מתחם הענישה.

26. כפי שציין בית המשפט המחוזי, נוסעי המכונית היו בדרכם חזרה מבית החולים "שיבא", לאחר מפגש בו התבשרו על החלמתה של הגב' עדה שוורץ ז"ל ממחלה קשה. אין לכחד, התמונה האנושית המשתקפת מבעד לנסיבות המקרה, מצמררת; דווקא כאשר ניבט מעט אור מקצה המנהרה, והנה קיבלה הגברת עדה שוורץ את בשורת החלמתה ממחלה קשה, ודאי לאחר מאבק איתנים ומתוך תעצומות נפש, הנה נגפו היא וגיסתה כהרף עין, ברגע אחד. אין מדובר בגזירת גורל; התוצאה הטראגית יכולה היתה להימנע. פיזיותו של מאור, אשר בחר לשבת מאחורי הגה המשאית בעודו מצוי תחת השפעת סם משכר, היא אשר הביאה את הקץ לחייהן של השתיים, והיא שגזרה על משפחותיהן חיי שכול ואבל. משקיפד חיי אחרים, בנהיגתו תחת השפעת סם מסוכן במשאית עמוסת מטען, על מאור לשאת בעונש ההולם שהשית עליו בית המשפט המחוזי, בכללם גם החיוב בתשלום פיצויים.

27. אשר על כן, אציע לחברי לדחות את הערעור; הן על הכרעת הדין, הן על גזר הדין.

ש ו פ ט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

הוחלט כאמור בפסק הדין של השופט נעם סולברג.

ניתן היום, כ"ו בשבט התשע"ז (22.02.2017).

שופטת

שופט

שופט
